

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 516

гр. София, 12.07.2013 година

ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД на Република БЪЛГАРИЯ,
Търговска колегия, Второ отделение в закрито съдебно заседание на двадесет
и осми май през две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РОСИЦА КОВАЧЕВА
ЧЛЕНОВЕ: ЛИДИЯ ИВАНОВА
ЕМИЛИЯ ВАСИЛЕВА

като изслуша докладваното от съдия Емилия Василева т. дело № 779 по
описа за 2012г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 288 във връзка с чл. 280, ал. 1 ГПК.
Образувано е по касационни жалби на ищеца Х. Б. П. в качеството му на член
на ИК на С. с нестопанска цел „Б. ф. с.”, чрез процесуални представители адв.
Л. Г. и адв. М. Ш. и ответника С. с нестопанска цел „Б. ф. с.”, [населено
място] чрез процесуален представител адв. Х. К. срещу решение № 707 от
03.05.2012г. по т. дело № 3488/2011г. на Софийски апелативен съд, Търговско
отделение, 5 състав.

Касаторът – ищец обжалва въззивното решение в частта, с която е
потвърдено решение № 681 от 06.07.2011г. по гр. дело № 80055/2009г. на
Софийски градски съд, Търговско отделение, VI-14 състав в частта, с която е
осъден да заплати на ответника на основание чл. 78, ал. 3 ГПК разноси в
размер 1 400 лв. за първоинстанционното производство, и е осъден да заплати
на ответника разноси за въззивното производство в размер 1 200 лв. В
приложеното към касационната жалба изложение на основанията за
допускане на касационно обжалване касаторът – ищец релевира доводи за
наличие на предпоставката по чл. 280, ал. 1, т. 3 ГПК по въпроса
„представляват ли разноските по чл. 6, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за
минималните размери на адвокатските възнаграждения такива по смисъла на
чл. 78, ал. 1 ГПК”, доколкото по него липсва практика на съдилищата. По
приложението на чл. 78, ал. 5 ГПК и преценката за размера на адекватно
адвокатско възнаграждение с оглед правната и фактическа сложност на
делото касаторът – ищец се позовава на противоречива съдебна практика

/определение от 11.06.2010г. по ч. гр. д. № 416/2010г. на Плевенски окръжен съд, определение от 03.02.2012г. по ч. гр. д. № 6/2012г. на Окръжен съд Кюстендил/ - основание по чл. 280, ал. 1, т. 2 ГПК.

Ответникът С. с нестопанска цел „Б. ф. с.” оспорва касационната жалба на ищеца и прави възражение, че същата е недопустима поради липса на предмет на обжалване и на правен интерес, тъй като действащият ГПК не предвижда самостоятелно обжалване на решението в частта относно разноските. Липсата на обжалване по главен иск, обусловил като законна последица присъждането на оспорваните разноски в размер 1 400 лв., води до липса на предмет на обжалване и до недопустимост на касационната жалба в тази част. По отношение на присъдените във въззивната инстанция разноски предвиденото в ГПК правно-техническо средство за изменение на решението в частта относно разноските е молба по чл. 248, ал. 1 ГПК. В отговора на касационната жалба са изложени и евентуални възражения за липса на твърдените основания за допускане на касационно обжалване по чл. 280, ал. 1 ГПК.

Касаторът – ответник обжалва въззивното решение в частта, с която след частична отмяна на решение № 681 от 06.07.2011г. по гр. дело № 80055/2009г. на Софийски градски съд, Търговско отделение, VI-14 състав е отменил следните решения на VI конгрес на „Б. ф. с.”, проведен на 30.01.2009г.: за избор на Б. Б. М. за президент на Б. за срок от четири години; за предсрочно освобождаване на действащите членове на Изпълнителния комитет /ИК/ на Б.; за избор на А. Т. И., А. И. Ф., Е. Л. К., Г. Д. Г., Й. Л. Я., Й. А. Х., К. К. К., К. П. Г., М. Т. К., Н. П. С., Н. К. Д., К. М. М., Н. Б. Г. и М. В. М. за членове на Изпълнителния комитет /ИК/ на Б. за срок от четири години, и е осъдил Б. ф. с. да заплати на Х. Б. П. сумата 53,32 лв. – разноски за първоинстанционното производство съразмерно на уважената част от исковите и сумата 26,66 лв. – разноски за въззивното производство съразмерно на уважената част от въззивната жалба. Касаторът – ответник прави оплакване за недопустимост на въззивното решение и евентуално за неправилност поради нарушение на материалния закон и необоснованост. Релевира доводи за недопустимост на решението на САС в частта за отмяна на решението на VI конгрес на Б. за предсрочно освобождаване на действащите членове на ИК на Б. поради това, че въззивният съд се е произнесъл по непредявен иск. В тази насока поддържа становище, че с исковата молба се иска отмяна на решенията на редовното общо събрание /VI конгрес/ на Б. от 30.01.2009г. по т. 3, 4 и 5 от дневния ред на конгреса, като решенията, чиято отмяна се иска, са индивидуализирани освен чрез указване на точките от дневния ред, също и със съдържанието на решенията. Поради това, че по т. 5 от дневния ред на конгреса няма прието решение „за предсрочно освобождаване на действащите членове на ИК на Б.”, касаторът – ответник релевира доводи, че липсва годеен предмет на съдебен контрол по чл. 25, ал. 4 ЗЮЛНЦ в посочената част.

В касационната жалба са изложени и евентуални доводи за недопустимост на решението на въззивната инстанция в частта за отмяна на

решението на VI конгрес на Б. за предсрочно освобождаване на действащите членове на ИК на Б. поради това, че правото на иск не е надлежно упражнено и въззивният съд се е произнесъл по нередовна искова молба. При констатирана нередовност на исквата молба /искане за отмяна на решението за предсрочно освобождаване на действащите членове на ИК на Б. в петитума на исквата молба и твърдение в обстоятелствената част на исквата молба, че това решение е прието по т. 5 от дневния ред/ въззивният съд е следвало да процедира съобразно т. 4 от Тълкувателно решение № 1/17.07.2001г. по гр. дело № 1/2001г. на ОСГК на ВКС.

Недопустимостта на въззивното решение в частта за отмяна на решенията на VI конгрес на Б. за избор на Б. Б. М. за Президент на Б. за срок от 4 години и за избор на 14 поименно посочени лица за членове на ИК на Б. за срок от 4 години е аргументирана с твърдението, че въззивният съд се е произнесъл по недопустими искове – поради това, че няма предявен в преклузивния срок иск за отмяна на решението за предсрочно освобождаване на действащите членове на ИК на Б., не може да се води и иск за отмяна на решението за избор на нови членове на ИК на Б..

Релевирани са и доводи за недопустимост на въззивния съдебен акт по посочената част, тъй като въззивният съд е разгледал иск, по който първоинстанционният съд не се е произнесъл. Касаторът – ответник поддържа становище, че в първоинстанционното решение няма произнасяне в диспозитива относно решението за избор на 14 поименно посочени лица за членове на ИК на Б. за срок от 4 години, т. е. липсва съществен реквизит по чл. 236, ал. 1, т. 5 ГПК.

Неправилността на въззивното решение е обоснована с нарушение на материалния закон и необоснованост: неправилно въззивният съд тълкува разпоредбите в Устава относно мандата на органите на Б. /чл. 31, ал. 3, чл. 42, ал. 1 и чл. 45, ал. 3/; решението противоречи на чл. 25, ал. 1, т. 3 и чл. 30, ал. 2, изр. 2 ЗЮЛНЦ.

В приложеното към касационната жалба изложение на основанията за допускане на касационно обжалване касаторът – ответник релевира доводи за наличие на предпоставки по чл. 280, ал. 1, т. 1 и т. 3 ГПК - въззивният съд се е произнесъл по релевантни за спора процесуалноправни и материалноправни въпроси в противоречие с практиката на ВКС и които са от значение за точното прилагане на закона, както и за развитието на правото:

- 1/ Дали съдът може да се произнесе без надлежно сезиран с иск;
- 2/ Дали съдът може да се произнесе по иск, заявен с нередовна искова молба, без нередовностите да бъдат отстранени;
- 3/ Въпросът за допустимостта на иска за отмяна на решенията за избор на Президент и на членове на ИК на Б., ако в преклузивния срок не е предявен иск за отмяна на решението за предсрочно освобождаване на действащите Президент и членове на ИК на Б.;
- 4/ Дали въззивната инстанция може да се произнесе по иск, относно който първоинстанционният съд не се е произнесъл в диспозитива на решението си;

5/ Може ли членове на управителния съвет на сдружение по ЗЮЛНЦ да бъдат освободени /и да бъдат избрани нови членове на тяхно място/ преди изтичането на предвидения в Устава на сдружението мандат /срок, за който са избрани/; може ли представляващият сдружение по ЗЮЛНЦ да бъде преизбран преди изтичането на предвидения в Устава на сдружението мандат /срок, за който е избран/.

Четири процесуалноправни въпроса се отнасят до допустимостта на въззивното решение и по отношение на тях касаторът се позовава на противоречие с Тълкувателно решение № 1/17.07.2001г. по т. д. № 1/2001г. на ОСГК на ВКС – чл. 280, ал. 1, т. 1 ГПК. Относно петия въпрос се твърди наличие на основанието по чл. 280, ал. 1, т. 3 ГПК.

Ищецът Х. Б. П. в качеството му на член на ИК на С. с нестопанска цел „Български футболен съюз“ не изразява становище по касационната жалба на ответника.

Върховният касационен съд, Търговска колегия, състав на Второ отделение, като взе предвид данните по делото и поддържаните доводи, приема следното:

По касационната жалба на ответника С. с нестопанска цел „Б. ф. с.“: Касационната жалба на ответника е подадена от надлежна страна в предвидения в чл. 283 ГПК преклузивен едномесечен срок срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт.

Ищецът Х. Б. П. в качеството му на член на ИК на С. с нестопанска цел „Б. ф. с.“ е предявил срещу С. с нестопанска цел „Български футболен съюз“ искове с правно основание чл. 25, ал. 4 ЗЮЛНЦ за отмяна на приетите решения на VI конгрес на „Б. ф. с.“, проведен на 30.01.2009г., както следва: по т. 3 от дневния ред за промяна в чл. 42, ал. 2 от Устава на Б.; по т. 4 от дневния ред за избор на Б. Б. М. за президент на Б. за срок от четири години; по т. 5 от дневния ред за предсрочно освобождаване на действащите членове на ИК и избор на нови членове на ИК.

Софийски градски съд е разгледал предявените с исковата молба искове, приел е, че същите са неоснователни и подлежат на отхвърляне, като в диспозитива е посочил исковете за отмяна на решенията на VI конгрес на „Б. ф. с.“, проведен на 30.01.2009г., приети по т. 3 от дневния ред за промяна на чл. 42, ал. 2 от Устава на Б., по т. 4 от дневния ред за преизбиране на действащия Президент на Б. преди изтичането на мандата му и по т. 5 от дневния ред за предсрочно освобождаване на действащите членове на ИК на Б..

Първоинстанционното решение е обжалвано от ищеца и Софийски апелативен съд е потвърдил решението на СГС в частта, с която е отхвърлен иска за отмяна на решението по т. 3 от дневния ред на Общото събрание /Шести редовен конгрес/ на Б., проведено на 30.01.2009г., за промяна на чл. 42, ал. 2 от Устава, и след частична отмяна на първоинстанционния съдебен акт, е отменил на основание чл. 25, ал. 4 във връзка с ал. 6 ЗЮЛНЦ решенията на VI конгрес на Б., проведен на 30.01.2009г., за избор на Б. Б. М.

за президент на Б. за срок от четири години, за предсрочно освобождаване на действащите членове на Изпълнителния комитет /ИК/ на Б. и за избор на 14 поименно посочени лица за членове на Изпълнителния комитет /ИК/ на Б. за срок от четири години.

Въззивният съд е констатирал, че ищецът погрешно е посочил, че решението за предсрочно освобождаване на действащите членове на ИК е прието по т. 5 от дневния ред, тъй като е обективизирано в т. 1 от дневния ред на общото събрание. Доколкото в петитума на исковата молба е направено изрично искане за отмяна на предсрочното освобождаване на действащите членове на ИК, то е направен извод, че ищецът е предявил иск за отмяна и на това решение в преклузивния срок по чл. 25, ал. 6 ЗЮЛНЦ, като погрешното посочване на номера на решението по дневния ред не води до нередовност на исковата молба.

Въззивната инстанция е приела, че при предсрочното освобождаване на президента на Б. и членовете на действащия ИК и провеждането на избор на нов президент на Б. и нови членове на ИК на Б. са допуснати нарушения на чл. 42, ал. 1 и чл. 45, ал. 3 от устава на Б.. Този извод е аргументиран с изрично предвидената в посочените разпоредби продължителност на мандата, за който се избират президентът и членовете на изпълнителния комитет - за срок от четири години, и с разпоредбата на чл. 31, ал. 3 от устава, предвиждаща провеждане на конгрес за избиране на президент и членове на ИК веднъж на четири години. Като е съпоставил проведения на 21.10.2005г. предходен конгрес на Б. на проведения на 30.01.2009г. VI редовен конгрес, въззивният съдебен състав е направил решаващия извод за наличието на предсрочно провеждане на избор за президент и членове на ИК, съставляващо нарушение на изрични норми от устава и основание за отмяна на приетите решения за преизбиране на действащия президент на Б. преди изтичането на мандата му и за предсрочното освобождаване на действащите членове на ИК и избора на нови членове на ИК на Б..

Допускането на касационно обжалване съгласно чл. 280, ал. 1 ГПК предполага произнасяне от въззивния съд по материалноправен или процесуалноправен въпрос, който е от значение за решаване на възникналия между страните спор, за формиране на решаващата воля на съда и по отношение на който е налице някое от основанията по чл. 280, ал. 1, т. 1 – т. 3 ГПК. Преценката за допускане на касационно обжалване се извършва от ВКС въз основа на изложените от касатора твърдения и доводи с оглед критериите, предвидени в посочената правна норма.

Постоянна е практиката на ВС и ВКС, че едно решение е недопустимо, когато не отговаря на изискванията, при които делото може да се реши по същество, т. е. когато решението е постановено въпреки липсата на право на иск или ненадлежащото му упражняване, когато съдът е бил десезиран, когато липсва положителна или е налице отрицателна процесуална предпоставка. Когато съдът се е произнесъл по непредявен иск постановеният съдебен акт е недопустим, тъй като липсва положителна процесуална предпоставка,

обулавяща надлежно упражнено право на иск, за която съдът е длъжен да следи служебно.

Доводите на касатора за вероятна недопустимост на въззивното решение в частта за отмяна на решението на VI конгрес на Б. за предсрочно освобождаване на действащите членове на ИК на Б. поради това, че въззивният съд се е произнесъл по непредявен иск, ненадлежно упражнено право на иск и нередовна искова молба, е неоснователен. В обстоятелствената част и петитума на исковата молба има заявено изрично искане за отмяна на решението за предсрочно освобождаване на действащите членове на ИК, прието от Общото събрание / VI конгрес/ на Б. на 30.01.2009г. Посочването в исковата молба, че това решение е прието по т. 5 от дневния ред, не обосновава извод за непредявяване на иск за отмяна на решението за предсрочно освобождаване на действащите членове на Б., нито за нередовност на исковата молба. Индивидуализацията на решението – предмет на иска по чл. 25, ал. 4 ЗЮЛНЦ се извършва със съдържанието на самото решение, органът, който го е приел, и датата, на която същото е прието. Конкретизирането на точката от дневния ред, по която решението е взето, не е съществен елемент от неговото съдържание, поради което допуснатата грешка при посочването ѝ, погрешното посочване на номера на решението по дневния ред, след като същото е индивидуализирано по съдържание, не представлява нередовност на исковата молба по смисъла на чл. 127, ал. 1, т. 4 и 5 ГПК, която да доведе до оставянето ѝ без движение на основание чл. 129, ал. 2 ГПК. Посочването на точния номер от дневния ред на решението, прието от Общото събрание на сдружението с нестопанска цел – предмет на иска по чл. 25, ал. 4 ЗЮЛНЦ следва да намери отражение в съдебния акт с оглед неговата прецизност. В конкретния случай е предявен иск за отмяна на решението за предсрочно освобождаване на действащите членове на ИК, прието от Общото събрание /VI конгрес/ на Б. на 30.01.2009г., който е разгледан от първоинстанционния и въззивния съд, като допуснатата грешка при изписване на точката от дневния ред, по която решението е прието, е отстранена при постановяване на въззивното решение въз основа на представения по делото протокол от заседание на Общото събрание /Шести редовен конгрес/ на Б..

Доводът на касатора за недопустимост на въззивното решение в частта за отмяна на решенията на VI конгрес на Б. за избор на Б. Б. М. за Президент на Б. за срок от 4 години и за избор на 14 поименно посочени лица за членове на ИК на Б. за срок от 4 години поради това, че въззивният съд се е произнесъл по недопустими искове, тъй като няма предявен в преклузивния срок иск за отмяна на решението за предсрочно освобождаване на действащите членове на ИК на Б., е неоснователен, защото всички искове са предявени в преклузивния срок по чл. 25, ал. 6 ЗЮЛНЦ. Неоснователен е и доводът за недопустимост на въззивния съдебен акт в посочената част поради това, че въззивният съд е разгледал иск, по който първоинстанционният съд не се е произнесъл. Решението е недопустимо в следните случаи: когато не отговаря на изискванията за решаване на делото

по същество; когато решението е постановено при липса на право на иск или ако правото на иск не е упражнено надлежно; когато съдът е бил десезиран от спора; при липса на положителна или наличието на отрицателна процесуална предпоставка; когато съдът се е произнесъл по непредявен иск. Посоченото от касатора процесуално нарушение не води до недопустимост на въззивното решение, тъй като първоинстанционният съд е разгледал всички предявени иски, включително и иска за отмяна на приетото по т. 5 от дневния ред решение за избор на нови членове на ИК на Б., приел ги е за неоснователни, като е изложил съображения. Въпреки, че в диспозитива на първоинстанционното решение не е изрично посочено съдържанието на решението по т. 5 от дневния ред относно избора на нови членове на ИК на Б., според настоящия състав отразените съждения и изводи за неоснователността на всички предявени иски сочат на имплицитно произнасяне относно действително заявените претенции.

Доводът на касатора – ответник за допускане на касационно обжалване на въззивното решение по посочените от него материалноправни въпроси по чл. 280, ал. 1, т. 3 ГПК е неоснователен. Материалноправният или процесуалноправният въпрос, по който се е произнесъл въззивният съд, трябва да е от значение за изхода по конкретното делото, за формиране решаващата воля на съда, но не и за правилността на обжалваното решение, за възприемането на фактическата обстановка от въззивния съд или за обсъждане на събраните по делото доказателства. Значението на поставения въпрос се определя от правните изводи на съда по същество досежно съобразяването с практиката и закона, а не до преценка на установената по делото фактическа обстановка.

Посочените от касатора въпроси „може ли членове на управителния съвет на сдружение по ЗЮЛНЦ да бъдат освободени /и да бъдат избрани нови членове на тяхно място/ преди изтичането на предвидения в Устава на сдружението мандат /срок, за който са избрани/; може ли представляващият сдружение по ЗЮЛНЦ да бъде преизбран преди изтичането на предвидения в Устава на сдружението мандат /срок, за който е избран/“ са относими към предмета на делото, но са свързани с правилността на въззивното решение, а отговорът им е обусловен от доказателствата по делото, конкретните разпоредби в устава и тяхното тълкуване. Тези въпроси са конкретни за делото и оплакването за неправилното им решаване съставлява касационно основание по чл. 281, т. 3 ГПК, а не основание за допускане на касационно обжалване по чл. 280, ал. 1 ГПК. Преценката доколко направените изводи в обжалваното решение са правилни и обосновани не може да се осъществи в производството по чл. 288 във връзка с чл. 280, ал. 1 ГПК.

Предвид изложените съображения се налага изводът, че не са налице посочените от касатора основания за допускане на касационно обжалване на въззивното решение на Софийски апелативен съд. С оглед изхода на делото разноски на касатора - ответник не се дължат. Разноски на ответника по касационната жалба на Б. Х. Б. П. в качеството му на член на ИК на С. с нестопанска цел „Б. ф. с-“ не се присъждат, тъй като не е представил

доказателства, че е направил разноски за настоящото производство по касационната жалба на Б..

По касационната жалба на Х. Б. П. в качеството му на член на ИК на С. с нестопанска цел „Б. ф. с.“:

Касационната жалба на ищеца срещу въззивното решение в частта за разноските е процесуално допустима, тъй като произнасянето на въззивната инстанция по отношение на разноските, присъдени от СГС, и дължимите от ищеца на ответника разноски за въззивното производство е във връзка с обжалване изцяло на първоинстанционното решение от ищцовата страна и представлява законна последица от частичното потвърждаване на решението на СГС.

Доводът на касатора – ищец за допускане на касационно обжалване на въззивния съдебен акт в частта за разноските, дължими от ищеца, на основание чл. 280, ал. 1, т. 3 ГПК е неоснователен. Съгласно т. 4 на Тълкувателно решение № 1 от 19.02.2010г. на ВКС по тълк. дело № 1/2009 г., ОСГТК правният въпрос от значение за изхода по конкретно дело, разрешен в обжалваното въззивно решение е от значение за точното прилагане на закона, когато разглеждането му допринася за промяна на създадената поради неточно тълкуване съдебна практика, или за осъвременяване на тълкуването ѝ с оглед изменения в законодателството и обществените условия, а за развитие на правото, когато законите са непълни, неясни или противоречиви, за да се създаде съдебна практика по прилагането им или за да бъде тя осъвременена, предвид настъпили в законодателството и обществените условия промени. В настоящия случай въззивният съд е приел, че действителният размер на направените от ответника за първоинстанционното производство разноски е 4 200 лв., в която сума се включва и уговореното възнаграждение в размер 2 000 лв. за проучване на делото, тъй като проучването на приложените по делото материали и изготвянето на отговор на исковата молба представлява част от осъществената от пълномощниците дейност по процесуалното представителство на ответника. С оглед изхода на спора, основателността на част от претенциите и неоснователността на единия от предявените искове разноските за първоинстанционното производство са намалени до 1 400 лв., а предвид неоснователната част на въззивната жалба на ищеца последният е осъден да заплати на ответника направените разноски за въззивното производство в размер 1 200 лв.

При тези данни по посочените от касатора процесуалноправни и материалноправни въпроси относно разноските по чл. 6, т. 3 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения във връзка с чл. 78, ал. 1 ГПК не е налице хипотезата на чл. 280, ал. 1, т. 3 ГПК, тъй като посочените разпоредби са ясни, непротиворечиви и при тяхното приложение въззивният съд, като се е съобразил с уважената част от исковите и неоснователната част на въззивната жалба и съразмерно е присъдил дължимите разноски, не се е отклонил от постоянната съдебна практика. Въпросът за приложението на чл. 78, ал. 5 ГПК не е релевантен за делото, тъй

като съдебният състав не се е произнасял по него. Освен това е налице съдебна практика на ВКС, съгласно която преценката за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение с оглед действителната фактическа и правна сложност на делото, осъществявана по чл. 78, ал. 5 ГПК, се предшества от искане на насрещната страна, чието упражняване е ограничено до приключване на устните състезания в съответната инстанция. В настоящия случай ищецът /въззивник в производството пред САС/ не е направил искане за намаляване на заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция, поради което, като е присъдил направени разноски в размер 1 200 лв. въззивният съд не се е отклонил от установената съдебна практика.

Предвид изложените съображения въззивното решение не следва да бъде допуснато до касационно обжалване в частта за разноските, дължими от ищцовата страна. С оглед изхода на делото разноски на касатора – ищец по подадената от него касационна жалба не се дължат, но същият следва да заплати на ответника на основание чл. 78, ал. 3 ГПК направените от последния разноски във връзка със защитата срещу касационната жалба на ищеца в размер 3 600 лв., видно от проформа фактура № 5750/22.08.2012г. и платежно нареждане от 24.08.2012г.

Водим от горното, Върховен касационен съд на Република България, Търговска колегия, състав на Второ отделение

О П Р Е Д Е Л И :

НЕ ДОПУСКА касационно обжалване на решение № 707 от 03.05.2012г. по т. дело № 3488/2011г. на Софийски апелативен съд, Търговско отделение, 5 състав.

ОСЪЖДА Х. Б. П. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] адрес за призоваване [населено място], [улица], ет. 1, офис 1 да заплати на С. с нестопанска цел „Б. ф. с.” със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата 3 600 лв. /три хиляди и шестстотин лева/ - направени разноски за настоящото производство.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.
2.